

Arrest

nr. 83 827 van 28 juni 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Oekraïense nationaliteit te zijn, op 4 april 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 8 februari 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 mei 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 mei 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat N. DIRICKX verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster dient bij aangetekend schrijven van 30 oktober 2008 een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), te worden gemachtigd tot een verblijf in het Rijk.

1.2. Op 12 februari 2009 wordt de ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid ontvankelijk verklaard.

1.3. Op 8 februari 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij de ingediende aanvraag om te

worden gemachtigd tot een verblijf in het Rijk ongegrond verklaard wordt. Deze beslissing, die verzoekster op 15 maart 2012 ter kennis wordt gebracht, luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van XXX werd ingediend door:

[S., D.] [R.R.: ...]

nationaliteit: Oekraïne (Rep.)

[...]

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 12.02.2009, heb ik de eer u mee te delen dat dit verzoek ongegrond is.

Reden :

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 te bekomen.

Uit het verslag van de arts-adviseur van 23.01.2012 (zie gesloten omslag) blijkt het volgende:

"Op basis van de ter staving van de aanvraag voorgelegde medische getuigschriften blijkt mijns insziens geen aandoening die een actueel reëel risico inhoudt voor betrokkenes leven of fysieke integriteit, noch een aandoening die een actueel reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling in het land van herkomst is: cfr. het gebrek aan een duidelijke identificatie van een actuele ernstige aandoening laat niet toe de actuele noodzaak tot medische behandeling te bevestigen, noch de beschikbaarheid ervan te beoordelen in het land van herkomst.

Derhalve is er vanuit medisch standpunt dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland, Oekraïne."

Derhalve

1) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit,

of

2) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederend behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM)."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 9ter en 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de materiële motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsplicht, van het redelijkheidsbeginsel en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Zij licht het middel als volgt toe:

“Eerste onderdeel.

Verzoekster heeft bij schrijven van 28 oktober 2008 haar aanvraag voor regularisatie gebaseerd op artikel 9ter VW. Verzoekster heeft het HPV(n°18) opgelopen. Dit is zoals vermeld in het verzoekschrift

het meest gevaarlijke type virus dat baarmoederhalskanker kan veroorzaken. Omwille van haar besmetting dient verzoekster zich te laten onderzoeken/behandelen. Het virus kan immers levenslang meege dragen worden.

In dit medisch attest staat dat er gezondheidsrisico's zijn bij een terugkeer naar het thuisland omdat het noodzakelijk is dat verzoekster zich regelmatig laat onderzoeken. De behandelende arts heeft grote twijfels omtrent de mogelijkheden in Oekraïne.

Uit de bestreden beslissing blijkt geen motief met betrekking tot deze argumenten vervat in het medisch attest van 11 juli 2008. In de bestreden beslissing wordt niet aangegeven op grond waarvan de DVZ tot de conclusie komt dat deze ingeroepen elementen niet weerhouden worden als grond in de zin van artikel 9ter. Uit de beslissing blijkt bijgevolg dat met een aantal duidelijke en niet-betwistbare elementen geen rekening is gehouden. De motivering van de bestreden beslissing kan bezwaarlijk afdoende worden genoemd nu de door verzoekster aangehaalde elementen in haar aanvraag geenszins worden beantwoord (in die zin: R.v.St., nrs. 89.056, 20 juli 2000; 92.645, 25 januari 2001; 103.507, 12 februari 2002; 164.425, 7 november 2006; 166.201, 20 december 2006).

De motivering is niet afdoende en schendt bijgevolg artikelen 2 en 3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

Tweede onderdeel.

Artikel 9ter, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet stelt dat de vreemdeling alle nuttige inlichtingen aangaande zijn/haar ziekte dient over te maken. De beoordeling van het risico en van de mogelijkheden van behandeling in het land van oorsprong of het land waar hij/zij verblijft, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer die daaromtrent een advies verschaft. Hij kan zonedig de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

Uit artikel 9ter, §1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet blijkt dat het aan de aanvrager van een verblijfsmachtiging om medische redenen toekomt om alle inlichtingen aangaande zijn/haar ziekte over te maken wat verzoekster ook heeft gedaan. Verzoekster heeft de DVZ ingelicht over haar medische situatie. Uit artikel 9ter, §1, tweede lid kan verder ook worden afgeleid dat de controle arts de vreemdeling kan onderzoeken of bijkomend advies inwinnen. Dit is in casu niet gebeurd. En dit betekent dan ook dat het onderzoek in het dossier onzorgvuldig is gebeurd. Verzoekster heeft alle informatie overgemaakt en uit die informatie blijkt duidelijk dat haar ziekte bij een terugkeer risico's met zich meebrengt. Aangezien gedurende de periode van de procedure daar niets aan gewijzigd is begrijpt verzoekster niet dat de controlearts tot het besluit kan komen dat er geen bezwaar is tegen een terugkeer naar het herkomstland. Het is onredelijk dat de DVZ verzoekster niet aan een medisch onderzoek heeft onderworpen maar zich beperkt tot het advies van van de ambtenaar-geneesheer van 23 januari 2012 dat strijdig is met het medisch attest van de behandelende arts.

De bestreden beslissing schendt art 9ter VW, de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel."

2.2.1. Er dient te worden vastgesteld dat artikel 62 van de vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief wordt aangegeven op grond waarvan deze beslissing is genomen. Er wordt immers, met verwijzing naar artikel 9ter van de vreemdelingenwet, uiteengezet dat de aanvraag van verzoekster om tot een verblijf om medische redenen gemachtigd te worden ongegrond is omdat uit de beschikbare medische gegevens niet blijkt dat zij lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor haar leven of haar fysieke integriteit of aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in haar herkomstland. In dit verband wordt

verder verwezen naar de vaststellingen die gedaan werden door een ambtenaar-geneesheer. Meer specifiek wordt erop gewezen dat deze laatste vaststelde dat, wat verzoekster betreft, niet blijkt dat er sprake is van een actuele, ernstige medische aandoening of van een actuele noodzaak tot medische behandeling en dat bijgevolg niet dient te worden overgegaan tot een beoordeling van de beschikbaarheid van een medische behandeling in het land van herkomst. De Raad stelt vast dat aldus op afdoende wijze is geantwoord op de door verzoekster in haar aanvraag om machtiging tot verblijf ingeroepen medische problemen en ingeroepen gezondheidsrisico's ingeval van terugkeer naar het land van herkomst. De motivering is immers pertinent en draagkrachtig en stelt verzoekster in staat te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen, zodat dient te worden aangenomen dat is voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van artikel 62 van de vreemdelingenwet is niet aangetoond.

2.2.2. In zoverre verzoekster betoogt dat ten onrechte geen rekening is gehouden met een aantal elementen vervat in het bij de aanvraag voorgelegde medische attest en het advies van de ambtenaar-geneesheer strijdig is met het door haar aangebrachte medische attest, dient het middel te worden onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht en dit in samenhang met artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Artikel 9ter, § 1 van de vreemdelingenwet, zoals het van toepassing was op het ogenblik dat de bestreden beslissing genomen werd, luidt verder als volgt:

“§ 1 De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.”

Uit artikel 9ter van de vreemdelingenwet blijkt dat een verblijfsmachtiging op grond van medische redenen enkel kan toegestaan worden indien de aanvrager bewijst dat hij een zeer ernstig gezondheidsprobleem heeft en hij in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft geen toegang heeft tot een adequate behandeling voor deze aandoening.

De Raad stelt vast dat verzoeksters stelling dat bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening zou zijn gehouden met “*een aantal duidelijke en niet-betwistbare elementen*” in het door haar bij de aanvraag overgemaakte medische attest, geen steun vindt in de aan de Raad voorgelegde stukken. Hieruit blijkt immers dat verweerder zich bij het nemen van de bestreden beslissing, in overeenstemming met hetgeen bepaald is in artikel 9*ter*, § 1 van de vreemdelingenwet, wat de beoordeling van het medische risico betreft gesteund heeft op een advies van een ambtenaar-geneesheer opgesteld op 23 januari 2012. Dit advies werd, onder gesloten omslag, samen met de bestreden beslissing aan verzoekster ter kennis gebracht. In het betreffende advies wordt uitdrukkelijk verwezen naar twee medische getuigschriften van verzoeksters behandelende arts van respectievelijk 25 oktober 2007 en 11 juli 2008, die werden gevoegd bij de aanvraag, en worden de bevindingen hieruit weergegeven. Zo wordt gesteld dat uit deze medische stukken blijkt dat verzoekster een afwijkend uitstrijkje had, zij vervolgens een behandeling onderging en dat een controle enkele maanden later geen letsels en geen HPV toonde, doch verzoekster regelmatig een nieuw uitstrijkje dient te laten nemen. Gelet op deze bevindingen en gelet op het gegeven dat verzoekster sinds 11 juli 2008 geen aanvullende medische (gynaecologische) getuigschriften of verslagen meer overmaakte inzake de verdere evolutie van haar medische problematiek, besloot de ambtenaar-geneesheer vervolgens dat geen actuele ernstige gynaecologische aandoening of een actuele noodzaak tot medische behandeling blijkt en dat bijgevolg niet dient te worden overgegaan tot een beoordeling van de beschikbaarheid van een medische behandeling in het land van herkomst. Tevens wordt aangegeven dat er geen medische contra-indicatie bestaat om te reizen en dat niet blijkt dat verzoekster mantelzorg behoeft. Er dient op basis van de voorliggende stukken dan ook te worden aangenomen dat bij het nemen van de bestreden beslissing wel degelijk rekening is gehouden met de door verzoekster overgemaakte medische gegevens. Verzoekster toont ook niet aan dat het advies van de ambtenaar-geneesheer van 23 januari 2012 strijdig is met het medische attest van de behandelende arts van 11 juli 2008, nu de medische vaststellingen gedaan door de behandelende arts niet worden betwist door de ambtenaar-geneesheer in zijn advies van 23 januari 2012. Verzoekster verwijst nog naar de stelling van haar behandelende arts in het medisch attest van 11 juli 2008 dat er volgens hem gezondheidsrisico's zijn ingeval van terugkeer naar het herkomstland, doch de betrokken arts – die eerder aangaf dat verzoekster op dat ogenblik geen verdere behandeling meer diende te volgen, doch enkel regelmatig een uitstrijkje diende te laten nemen – lichtte op geen enkele wijze toe welke gezondheidsrisico's verzoekster zou lopen ingeval van terugkeer naar het land van herkomst. Er kan niet worden aangenomen dat verweerder ten onrechte geen rekening zou hebben gehouden met niet nader toegelichte gezondheidsrisico's.

Verzoekster betoogt daarnaast dat het onredelijk is dat zij door verweerder niet aan een medisch onderzoek is onderworpen. De Raad wijst er evenwel op dat artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet slechts voorziet in de mogelijkheid – en niet in de verplichting – voor de ambtenaar-geneesheer om de vreemdeling te onderzoeken die op medische gronden tot een verblijf gemachtigd wenst te worden en dat een medisch onderzoek niet vereist is indien er geen twijfel bestaat over het gegeven dat de medische situatie niet ernstig is (*Parl. St. Kamer*, nr. 2478/001, 35). De ambtenaar-geneesheer is op dit punt duidelijk aangezien hij aangeeft dat niet blijkt dat er actueel sprake is van een ernstige medische problematiek en/of noodzaak tot behandeling in hoofde van verzoekster.

De Raad komt tot de conclusie dat de uiteenzetting van verzoekster niet toelaat te besluiten dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding in toepassing van artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.2.3. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan verzoekster ook niet gevolgd worden waar zij stelt dat het redelijkheidsbeginsel geschonden werd (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel – dat verzoekster ook geschonden acht – legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitevinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

In voorliggende zaak heeft de door verweerder geconsulteerde ambtenaar-geneesheer, zoal reeds gesteld, op basis van de door verzoekster aangebrachte attesten, geconcludeerd dat niet blijkt dat er actueel sprake is van een ernstige medische problematiek en/of noodzaak tot behandeling in hoofde van verzoekster. Verzoekster weerlegt de correctheid van deze vaststellingen niet. Zij toont evenmin aan dat het bestuur niet alle door haar aangebrachte stukken bij de besluitvorming heeft betrokken. Bovendien beschikte verzoekster over de mogelijkheid om bijkomende stukken met betrekking tot haar medische situatie over te maken. Uit het advies blijkt onmiskenbaar dat de ambtenaar-geneesheer uit het meest recente medisch attest van 26 maart 2008 heeft weerhouden dat verzoekster, na behandeling, geen letsels vertoonde en ook geen HPV maar wel nog regelmatig een uitstrijkje moet laten nemen. In het kader van de wederkerigheid van de zorgvuldigheidsplicht, die dus ook geldt ten opzichte van de rechtsonderhorige, was zij ertoe gehouden om, indien uit recentere medische getuigschriften zou blijken dat de aandoening zich opnieuw zou hebben gemanifesteerd, dit aan de verwerende partij ter kennis te brengen, wat zij niet heeft gedaan.

Zoals hierboven reeds aangehaald, voorziet artikel 9ter van de vreemdelingenwet daarnaast slechts in de mogelijkheid – en niet in de verplichting – voor de ambtenaar-geneesheer om de vreemdeling te onderzoeken die op medische gronden tot een verblijf gemachtigd wenst te worden. Hetzelfde geldt wat het inwinnen van een bijkomend advies betreft. Verzoekster kan dan ook niet worden gevolgd waar zij aanvoert dat de zorgvuldigheidsplicht is geschonden louter omdat zij niet werd onderzocht door een ambtenaar-geneesheer of deze laatste geen bijkomend advies heeft ingewonnen. Het komt enkel aan de ambtenaar-geneesheer toe om te bepalen of hij een medisch onderzoek dient door te voeren of een bijkomend advies dient te vragen om een medisch advies te kunnen verstrekken. Verzoekster laat verder na toe te lichten waarom zij van mening is dat haar situatie vereiste dat de ambtenaar-geneesheer overging tot een medisch onderzoek of het inwinnen van een bijkomend advies en deze zich niet zou kunnen beperken tot het verlenen van een advies op basis van de door haar aangebrachte documenten. Zij geeft immers aan dat zij alle vereiste inlichtingen inzake haar ziekte heeft overgemaakt aan het bestuur. Tevens betwist de ambtenaar-geneesheer de vaststellingen van de behandelende arts niet en kan, zoals reeds gesteld, verzoekster niet worden gevolgd waar zij aangeeft dat het advies van de ambtenaar-geneesheer strijdig is met het medische attest van haar behandelende arts.

Een schending van de zorgvuldigheidsplicht wordt niet aangetoond.

2.2.5. Met betrekking tot de door verzoekster aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM kan verder slechts worden herhaald dat een arts vaststelde dat, wat verzoekster betreft, geen actuele ernstige gynaecologische aandoening en een actuele noodzaak tot medische behandeling blijkt en dat verzoekster kan reizen en geen mantelzorg behoeft. Verzoekster weerlegt deze vaststellingen niet. In de mate dat zij stelt dat er geen behandeling beschikbaar is in haar land van herkomst, blijft dit bij een blote bewering, zonder meer, nu de twijfels van de behandelende arts hieromtrent waarnaar zij verwijst op geen enkele wijze *in concreto* worden aangetoond. Zij maakt bijgevolg niet aannemelijk dat de bestreden beslissing tot gevolg zal hebben dat zij zal worden onderworpen aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig juni tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken;

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS